

JOSÉ RODRIGUES DOS SANTOS

VÖRÖS
SÁRKÁNY

JOSÉ RODRIGUES DOS SANTOS

VÖRÖS SÁRKÁNY

KOSSUTH KIADÓ

A magyar kiadás alapja:
José Rodrigues dos Santos: *La femme au Dragon rouge*
Éditions Hervé Chopin, Bordeaux, 2023
Planeta De Livros, 2022

Fordította
MIHANCSIK ZSÓFIA

Szerkesztette
ANTÓNI CSABA

ISBN 978-963-636-294-2

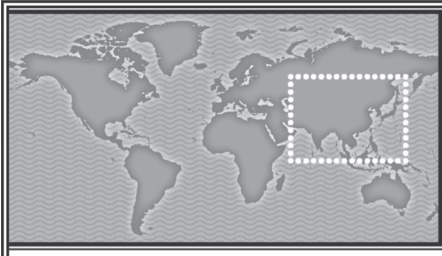
Minden jog fenntartva

© José Rodrigues dos Santos 2022
© Planeta De Livros, Portugal 2022
© Éditions Hervé Chopin, Bordeaux 2023
Borítóterv © Philippe Arno-Pons
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Mihancsik Zsófia 2024
Borítókép © Istock, 123RF

Szeretteimnek

„A háború a megtévesztés tudománya.”

SUNZI

Ez a regény fikciós mű, ám valós események ihlették.

Előhang

A rettenetes hőség és a pára egyenesen fojtogató volt. Egy barna szemű, fekete göndör hajú nő legyezte magát, hogy felfrissüljön, majd bágyadtan a poharáért nyúlt. A zöld színű *khus* különösen frissnek tűnt kristálytömbökként lebegő jégkockáival, de a bazsalikommagok adták az ital sajátos utóízét. A nő ivott egy kortyot, és szemét lehunyva elégedetten sóhajtott.

– Mmmm...

A *khus* ideális ital volt egy ilyen meleg napon. Egy pillanatra felélnékült, de csak fel kellett néznie az utca végén álló hatalmas épületre, hogy kissé elbizonytalanodjon. Nem pusztán az épület miatt. Az amritszári Aranytemplom India, sőt az egész világ egyik csodája volt, és pezsgett benne az élet: *kurtát* és színes *csogát* viselő, nagy szakállú férfiak sétálgattak benne, fejükön *dasztár*, a *csoga* színéhez illő turbán.

Nem az Aranytemplom félemlítette meg a nőt, és nem is a szikh hívők, akiknek futó árnyai az Aranytemplom lábánál ringó vízfelületben tükröződtek. Hanem a hőség. Fullasztó nap köszöntött Amritszárra. A barna szemű nő a poharában keresett felüdülést, amelytől a rekkenő hőség megfosztotta. Kortyolt egyet a *khusból*. Talán rendelnie kellene még egy pohárral, hogy legyen bátorsága szembenézni a pandzsábi forrósággal, amikor meglátogatja a szikh nagytemplomot.

– Még egy pohárral, *memszáhib*?

A nő rámosolygott a pincérre, aki megszólította a Srí Harmandír kávéház teraszán: olvasott a gondolataiban.

– Két jégkockával legyen szíves.

A csogát viselő, dús szakállú férfi, fején a *dasztárral*, az amritszári szikhek szokása szerint, könnyedén meghajolt, majd elment, hogy kihozza a rendelést. A nő ismét egyedül ült a teraszon, kiitta a poharát, és az utca végén álló Aranytemplomra esett a tekintete. Lehetetlen volt nem tudomást venni erről a túlvilági látványról. A város lakói Harmandír Száhibnak, azaz „Isteni Hajléknak” hívták ezt a 16. századból származó szentélyt, amelyet előbb a mongolok, majd az afgán hódítók romboltak le. Amikor a 19. században újjáépítették, a központi szentélyt aranylemezekkel borították. Innen kapta mai nevét.

Zajt hallott a háta mögött. Megfordult. Egy sötétkék ruhás asszony, fején fekete fátýollal botladozott végig a terasz asztalai között. Rémułtnek látszott.

– Segítsen! Kérem, segítsen rajtam! – kiáltotta rossz angolsággal.

A barna szemű nő az Indiában töltött néhány nap alatt már hozzászokott a mindenütt jelen lévő nyomorhoz és a koldusok látványához. De ez az alak, aki rémułten tévelygett a teraszon, láthatóan nem volt csavargó. Sőt, még indiainak sem látszott. Ami felkelte a barna szemű nő figyelmét – és ami tulajdonképpen meg is érintette –, a másik sötét szemében ülő félelem volt.

A fátýlas nő kétségbeesetten cikázott a kávéház teraszán, és elhaladt az asztala mellett.

– Tud valaki segíteni? – mondta könyörögve, a rémułtétől tágra nyílt szemmel. – Kérem! Kérem!

A barna szemű nő szinte ösztönösen megfogta a karját.

– Mi a baj? – kérdezte barátságos, derűs hangon, hogy megnyugtassa. – Akarja, hogy elvigyem valahová?

A fátýlas nő ujjával a háta mögé mutatott.

– Ezek ők! Ezek ők!

A kávéház minden vendége a jelzett irányba nézett. Két férfi bukant elő a tömegből, láthatóan indiaiak. Sötét pillantással kutatták végig a kávéház teraszát, mint a zsákmányukra leső ragadozók.

Egyikük észrevette a menekülő.

– *Vahán he vo!** – üvöltötte.

A fátýlas nő rémułten felkiáltott, és futásnak eredt, de sietségében nekiment egy széknek, és felborított egy asztalt. A barna szemű

* *Ott van!* (hindi)

nő felállt, és több más vendéggel együtt megpróbált védelmére kelni a védtelen asszonynak. Néhányan elállták üldözői útját.

– *Áp kaun hé?** – kérdezte az egyik segítőt.

– *Usze ákela cshod do!*** – tette hozzá egy másik férfi.

Az üldözők durván arrébb lökték a vendégeket, és elindultak a menekülő nő felé, aki, bár láthatóan meg volt zavarodva, végül mégis összeszedte magát. A hangzavarra felfigyelt a kávéház négy alkalmazottja is, akik bátran szembeszálltak a támadókkal.

– Távozzanak innen!

– Tűnjenek el, vagy hívjuk a rendőrséget!

A két férfi gyors pillantást váltott, majd hevesen rávetették magukat az alkalmazottakra, és ütni kezdték őket. Hatalmas zűrzavar támadt, kitört a káosz, székek és asztalok repültek.

A barna szemű nő látta a támadók tekintetében az elszántságot, és úgy döntött, cselekszik. Odaugrott a menekülőhöz, és a karjánál fogva magával húzta.

– Jöjjön velem!

Berángatta a kávéházba. Ő maga tíz perccel korábban járt ott, a mosdót kereste, és megfigyelte, hogy a konyhán keresztül egy hátsó ajtóhoz lehet eljutni. Most arra tartottak. Ahogy emlékezett rá, valóban eljutottak a hátsó ajtóhoz. Kiléptek az utcára.

Három dörrenés hangzott fel. Összerezzenek. Lövések lettek volna? Akármilyen volt is, ahol néhány pillanattal korábban fülsiketítő lárma hasogatta a levegőt, hirtelen csend támadt, majd egy rémült kiáltás hallatszott. A barna szemű nő hátranézett, de senkit sem látott, aki követte volna őket..., legalábbis pillanatnyilag. Miféle zűrbe keveredett?

A menekülők befordultak a kávéház mögötti utcába, majd miután a bal oldalon felfedeztek egy keskeny átjárót, besurrantak. Tisztában voltak vele, hogy a támadóikat úgy tudják jó eséllyel távol tartani maguktól, ha cikcakkban közlekednek ebben az útvesztőben, még akkor is, ha eltévednek. Egy alacsony fallal körülvett udvarra értek ki. Átugrottak a falon, és három ajtó előtt találták magukat, mindegyik magánterületre vezetett. Beléptek az egyikben, és egy kertbe jutottak, ahol tyúkók kapirgáltak békésen.

* *Kik maguk?* (hindi)

** *Hagyják békén!* (hindi)

A kert végében egy kis faház állt. Bementek. Odabent ponyvákat, kapákat és más kerti szerszámokat tároltak. Az egyik sarokban egy halom széna illatozott. Lihegve lerogytak. A barna szemű nő csaknem felnevetett kínjában a helyzet képtelensége láttán, de ahogy a társára nézett, megérezte a rémületét. Egyből elszállt a nevetésnékje.

Ujjával kifelé mutatott.

– Kik ezek?

A fátylas nő a kis ház ajtajára szegezte a tekintetét, láthatóan elfogta a rettegés arra a gondolatra, hogy a következő pillanatban rájuk törhetik az ajtót.

– Ők... Ezek nagyon veszélyes emberek.

Nem volt éppen bőbeszédű, mintha a saját árnyékától is félne, úgyhogy a kávéházi vendégnek nem maradt más, mint a találgatás, Minden bizonnyal kényszerházasságról van szó; Indiában gyakoriak voltak az előre elrendezett házasságok, ami rengeteg indiai nő életét nyomorította meg. De ő itt mellette nem igazán tűnt indiainak. Vonásai alapján inkább mesztic lehetett, talán a Himalájából jött. Nem a Himalája indiai részén, Dharamszalában él a dalai láma? Az ismeretlennek tibeti arcvonásai voltak, és nagyon valószínűnek tűnt, hogy Himácsal Prades államból származott.

– A nevem Maria Flor, portugál vagyok – mutatkozott be a barna szemű nő. – És maga?

A menekülő végre levette tekintetét az ajtóról, és nagyokat pislogott, mint aki habozik.

– Én... Én... Ez tényleg fontos?

– Jó lenne, ha tudnánk egymás keresztnévét, nem gondolja? Végül is együtt kerültünk ebbe a...

– Minél kevesebbet tud rólam, annál jobb.

A válasz elbizonytalanította Maria Flort.

– Ugyan már! Mi baj lehet abból, ha megismerkedünk?

A menekülő figyelme ismét az ajtó felé fordult.

– Meg fognak találni minket.

– Az nem lehet.

– De igen, sikerülni fog nekik. Megvannak hozzá az eszközeik.

– Na jó. És mik volnának ezek?

A fátylas nő a kis ház plafonjára mutatott.

– Szemük van az égben.

– Mi van?

A nő, aki nem volt hajlandó bemutatkozni, a Maria Flor karja köré tekert táskára nézett.

– Van önnek... van mobilja?

– Igen, persze hogy van.

– Hívjon segítséget! Kérem, hívjon gyorsan segítséget! Nagyon kevés az időnk! Ezek műholdakat használnak. Az égben lévő kamerákkal pillanatok alatt felfedeznek bennünket!

Műholdak? Kamerák? Maria Flor megértette, hogy az ügy jóval komolyabb, mint egy egyszerű kényszerházasság. Nem vesztegette az időt, kinyitotta a táskáját, és elővette a telefonját. Megpróbálta megkeresni az amritszári rendőrség telefonszámát a Google-ban, de az ujjai erősen remegtek; idegesebb volt, mint gondolta, és rájött, hogy rengeteg időbe telik, mire megtalálja a számot. Gyorsan kellett cselekedni. Beütötte a nemzetközi hívószámot, 00, majd Portugáliáét, 351, majd azt a számot, amelyet kívülről ismert.

Kétszer kicsengett, majd egy kattanás hallatszott, utána egy bűgő női hang.

– A hívott fél jelenleg nem elérhető. Kérjük, hívja később.

– A rohadt életbe!

Legszívesebben a falhoz vágta volna a telefonját. Miért nem érhető el soha a férje, amikor tényleg szüksége van rá? Megnyomta az üzenetek ikont, és remegő kézzel, betűnként beütötte:

Üldöznek. Két férfi egy kávéházban, az Aranytemplom mellett.

Lövések. Hívd a rendőrséget!

Megnyomta a küldés gombot. Vajon a férje észreveszi-e? A rögzített üzenet, miszerint a hívott fél nem elérhető, azt jelenti, hogy a férje nem nézi meg azonnal a telefonját. Neki viszont nem maradt sok ideje, ha hinni lehetett annak, amit a társnője az imént mondott.

– És most? – tudakolta az ismeretlen nyugtalanságtól remegő hangon. – Nem hívja a rendőrséget?

Jobb lesz, ha nem számít a férjére, döntötte el Maria Flor. Belépett a Google-ba, és keresni kezdett a *rendőrség* és az *Amritszár* szavakkal. Több szám jelent meg. Inkább ezzel kellett volna kezdenie, mint hogy azzal vesztegeti az időt, hogy megpróbálja elérni

Tomást. Rábökött az egyik számra, amelyet a Google felajánlott neki. A telefon kicsengett, majd egy férfihang szólalt meg. Nem értette, amit mondott, nyilván pandzsábi nyelven beszélt.

– *Do you speak English?* – kérdezte.

– *Yes, madam* – jött azonnal a válasz. – Miben segíthetek?

– Követnek – mondta. – Két férfi.

– Ki követik, hölgyem?

– Bejöttek a kávéházba, és mindenkit ütni-verní kezdtek. Lövéseket is hallottam. Egy nőt üldöznek, és... engem.

– Most hol van?

Maria Flor körülnézett. Mit mondhatna, ami segíthet meghatározni a helyét?

– Most egy... egy faházban vagyok, egy kertben.

– Milyen utcában?

– Huh... azt nem tudom. Valahol az Aranytemplom mellett. A kávéház az Aranytemplom közelében van, és én elbújtam egy kertben, a kávéház mögött.

– Mi a neve a kávéháznak, hölgyem?

– A neve? Nem is tudom, a neve... Srí..., valami Srí.

– A Srí Harmandír?

– Nem tudom. – Habozott. – Talán. Ez lesz az. Nézze, mi most egy...

Ebben a pillanatban egy kéz fogta be Maria Flor száját, a fátylas nőjé. A portugál meglepetten ránézett, és látta, hogy a nő az ajkára téve a mutatóujját csendre inti, és rettegve az ajtóra mutat.

– Halló, hölgyem? – folytatta a hang a telefonban, amely szinte már zümmögéssé halkult. – Hol van most?

De Maria Flor már nem a telefonra figyelt, hanem arra, ami odakint történik. Férfihangokat hallott, és megértette, hogy mindjárt felfedezik őket.

– Siessenek! – suttogta a telefonba. – Itt vannak! Jöjjenek azonnal!

Letette, hogy a hang zümmögése a telefonban ne vonja el a figyelmét, és kapkodva lyukat vájt a szénaboglyába, hogy elbújjon. Szerencsétlen társa követte a példáját. Néhány másodpercnyi örült kaparás után a lyuk elég nagy lett, hogy mindketten elbújjanak benne. A kinti hangok egyre erősödtek. A két menekülő szalmával takarta be magát, hogy teljesen eltűnjön.

Már láthatatlanok voltak, amikor hallották, hogy kinyílik a kis ház ajtaja, és férfihangok töltik be a teret. Maria Flor persze nem lehetett biztos benne, hogy az üldözőikről van szó, de valószínűnek tartotta. Mindketten némák voltak, még a lélegzetüket is visszatartották, de a szívük olyan hevesen dobogott, hogy attól féltek, elárulja őket. Maria Flor azzal nyugtatta magát, hogy arra gondolt, a helyzetben nem minden játszik ellenük. A szénaboglya a kis ház egyik félhomályos sarkában volt, tehát nehéz volt észrevenni. Nem lesz könnyű felfedezni őket. Hallotta, hogy közelednek a hangok, és megpróbált rájönni, milyen nyelven beszélnek. Nem pandzsábi volt, még kevésbé angol. Talán hindi. Még mindig nem mert lélegzetet venni. A férfiak váltottak néhány szót, és már éppen távozni készültek, Maria Flor meg reménykedni kezdett, hogy megússza, amikor érezte, hogy valaki erőteljesen beletúr a szalmába, majd két kéz hevesen megragadja őt.

– *Vé jáhá hen!** – kiáltott fel a férfi.

A fátylas nő pánikba esett, és üvöltve próbált elmenekülni, de az egyik férfi rávetette magát, és leteperete. Maria Flor megpróbálta visszanyerni a nyugalmát, már csak azért is, mert semmi rosszat nem tett azonkívül, hogy elrohant a teraszról, és elbújt egy szénaboglyában. Felállt, szembefordult a támadókkal, és a kis faház félig nyitott ajtajára mutatott.

– Kifelé! – parancsolta szigorú hangon.

A férfi, aki rávetette magát a szökevényre, már teljesen mozdulatlaná tette a nőt, aki halkán sírdogált. A másik üldöző az ajtónál maradt, hogy megakadályozzon minden menekülési kísérletet. Maria Flor habozott. Közbe kell-e avatkoznia a társnője érdekében, és megpróbálni kiszabadítani őt szorult helyzetéből, vagy jobban teszi, ha a saját bőrét menti? Az elszántság, amelyről a két férfi tanúbizonyosságot tett a nő üldözése során, világosan megmutatta, hogy semmi esélye nincs meggyőzni őket, hogy engedjék szabadon a nőt. A legbölcsebb dolog az lenne, ha kimászna ebből a helyzetből, és utána segítene a rendőrségnek megtalálni a nőt.

A két támadó váltott néhány szót, mintha azon gondolkoznának, mit csináljanak ezzel az ismeretlennel, mígnem az, aki a főnöknek tűnt, és aki leszorítva tartotta a fátylas nőt, parancsot adott a társának.

* *Itt vannak!* (hindi)

Az elindult Maria Flor felé, a nyaka köré kulcsolta a karját, majd a földre lökte.

– Engedjen el! – tiltakozott, miközben igyekezett kiszabadítani magát. – Hagyjanak békén! Hagyjanak békén, különben... különben hívom a rendőrséget!

Szúrást érzett a vállában, és rádöbbsent, hogy a támadója valami injekciót adott be neki.

– Mit... mit művel? – méltatlankodott. – Ezt nem teheti, hallja? Ezt nem teheti! Ez nagyon súlyos dolog! Én fel fogom... fel fogom...

Hirtelen mintha kialudt volna a fény, és Maria Flor elvesztette az eszméletét.

I.

A Tekes smaragdzöld vizében nyüzsögtek a halak, amelyek a méretükből ítélve csakis pisztrángok lehettek. Madinát anyai nagyapja, a tiszteletreméltó Qeyser tanította meg halászni, de a kislány ezúttal nem vitte magával a hálóját. Csalódott volt, így hát beérte azzal, hogy hosszan bámulta a halakat, karjában színes rongybabájával, amelyet a nagyapja készített neki Kazahsztánból hozott szövetekből. Milyen szomorú dolog, hogy egyedül kell játszania itt a folyóparton! Ha Qeyser nagyapa vele lett volna, biztosan elhozza a hálót – az lett volna csak a szerencsés fogás! Kifogták volna az egyik nagy halat, és megfőzik ebédre: pisztráng *yutaza* körítéssel, az ujugrok gőzölt lepényével. És az egészszet megöntöznék *kvasszal*, a mézből készült hagyományos itallal. De – sóhajtott fel – nagyapa nincs ott...

Magához ölelte a rongybabáját. Semmit sem szeretett jobban, mint ezt a babát, talán csak azt, ha együtt játszottak a nagyapával. A babát Aynuritának nevezte el, és azt mondta, ez az ő lánya. Elvitte sétálni, enni adott neki, játszott vele, öltöztette, mosdatta, és alvás közben hozzá bújt. Hogyan is lehetett volna másként, hiszen Aynurita a lánya volt?

Egyszer, ha majd megnő, lesz egy igazi lánya is, akit Aynurnak fog hívni. Elviszi sétálni, játszik vele, megeteti, öltözteti, és összebújva alszanak. Épp úgy, ahogy Aynuritával.

Itt volt az ideje, hogy „lánya” lepihenjen. Madina lehajolt, letette a rongybabát a földre, és helyet csinált a kavicsok között, hogy a puha homokba fektethesse le. Miközben félresöpörte a kavicsokat, egy pár csizmát vett észre. Felpillantott, és egy férfival találta

szembe magát, aki úgy állt előtte, mint a cövek. Korábban sohasem látta.

Az ismeretlen rámosolygott.

– *Ni hao.**

Madina mozdulatlaná dermedt, nem tudta, hogy féljen-e, vagy sem, meneküljön vagy maradjon. Sohasem látta még ezt az embert, és azt sem értette, amit mond. Az még furcsább volt, hogy korábban sohasem találkozott ilyen alakkal. Születésétől fogva csak magához hasonlók között élt, barna bőrű emberek között, akiknek a bőrszíne a bronzhoz hasonlított. A falubeli férfiak szakállt viseltek, a fejükön *doppát*, négyyszög alakú turbánt, és egy *chapannak* nevezett köntösben jártak, mint Qeyser nagyapa és sokan mások. Az ismeretlen nem ilyennek tűnt. A bőre világosabb volt, a szeme a megszokottnál ferdebb. Meg aztán idegen, érthetetlen nyelven beszélt. A szülei a lelkére kötötték, hogy sohase álljon szóba idegennel, így hát nyugtalanul hátrált néhány lépést, de a szemét nem vette le a férfiről.

– Madina!

A kislány körülnézett, és megkönnyebbülten vette észre az anyját. Odafutott hozzá, és Aynuritával együtt megpróbált beleolvadni a testébe, védelmet keresett, amit az anyai karoktól mindig meg is kapott. Az anyja váltott néhány szót az idegennel a kislány számára ismeretlen nyelven, majd magával vitte Madinát, el a folyótól.

– Ki volt ez?

– Egy kínai – felelte az anyja. – Nem csinált veled semmit, ugye?

– Csak beszélt.

– És mit mondott?

A kislány megvonta a vállát.

– Nem tudom. Semmit sem értettem belőle.

Az anyja meggyorsította a lépteit, mintha minél messzebbre akarna jutni a folyótól, de főként a férfitől, akit messze maguk mögött hagytak. Birkanyájak mellett haladtak el, amelyekre a falu pásztorai vigyáztak; citrusligeteken vágtak át, ahol tevék baktattak lustán. Az ujjurok már évszázadok óta öntözéses gazdálkodást

* *Jó napot!* (kínai)

A regényben előforduló kínai nevek és kifejezések a nemzetközileg egységes *pinyin* átírásban szerepelnek. (A szerk.)

folytattak a közép-ázsiai sivatagok oázisaiban, mint ebben a faluban is a Tekes folyó partján. Az ősi Selyemút sokat köszönhetett ezeknek a közösségeknek. Még a Qing-dinasztia 18. századi hódításai sem tudtak véget vetni ennek az ősi termelési módnak.

Beértek a faluba. A környező házakból és jurtaból asszonyok dúdolása hallatszott, vagy az, ahogy éppen leszidnak valakit. A kertekben gyerekek játszottak egymással vagy a háziállatokkal. A Tekes és a Tian-hegység bércei közt megbúvó kis ujjur falu időtlen hét-köznapjait élte.

Ahogy elhaladtak mellettük, a falusiak a szokásos módon üdvözölték őket:

– *Asz-szalámu alajkum!** – mondták a muszlim hagyomány szerint.

Gyorsan odaértek a házukhoz, egy kis vályogépítményhez. Madina négy bátyja és nővére már elég idősek voltak ahhoz, hogy iskolába járjanak, és még nem értek haza, így aztán egyedül voltak a házban. Amint beléptek a konyhába, az anyja a tyúkölra mutatott.

– Menj, foglalkozz az állatokkal. Ha tojást találsz, hozd be!

Ha valaki szeretett bóklászni a tyúkok között, az Madina volt, így aztán máris futott a tyúkölba. Nem talált tojást, bizonyára már reggel összeszedték mindet. De Madina észrevette, hogy nincs élelem az edényekben. Elment kukoricáért a konyha melletti kamrába.

– ... egy kínai volt ott, képzeld el.

– A folyónál?

Madina felismerte az apja és az anyja hangját; a konyhában beszélgettek. Minden bizonnyal az ismeretlenről volt szó, akivel korábban a Tekes partján találkozott.

– Igen, a folyónál. Szerinted mit keresett ott?

– Ez csak egy *bingtuan* lehetett – felelte az apa. – Azért vannak itt, hogy munkáslakásokat építsenek.

– Munkások?

– Igen, úgy tűnik, egyre több ember érkezik Kínából. Azt beszélnek, hogy kínaiakkal megrakott vonatok érkeznek ide. Meg akarják szerezni a gyapotunkat. Meg persze az olajat. Nem látod, mi folyik Karamayban? Amióta felfedezték az olajat, minden erőltetett ütemben halad.

* *Béke legyen veletek!* (arab)

Karamay – az ujugur szó fekete olajat jelent – hamar várossá nőtte ki magát Kelet-Turkesztánban. A faluban mindenki ezt emlegette. Valóban gyakran szóba kerültek a tőlük nem messze felhúzott építmények. Bár a kislány sohasem látta őket, a zöld teherautókat látta, amint a távolban egymás után haladnak el az úton. Ilyenkor a felnőttek sietve beteretlék a kicsiket a házakba. Így aztán egyetlen gyerek se látta soha közlelről ezeket az idegeneket, akik egyre nagyobb számban érkeztek a vidékre. Az a férfi a folyó mellett, ő volt az első.

– De eddig csak áthaladtak erre, útban észak felé – jegyezte meg Madina anyja. – Ott van az olaj. Miért jönnek most ide? Mi a szándékuk?

– Nem tudom.

Az anyja idegesnek látszott, ujjai a fejét fedő sál alatt matattak. A szovjet és a kínai kommunista vezetők 1949-ben úgy rendelkeztek, hogy Kína megszállja Kelet-Turkesztánt, és a rá következő években több millió *han* nemzetiségű leszerelt katonát küldtek északra, hogy a katonai kolóniákon dolgozzanak. Ezeket a kínai telepeket egy félkatonai intézménybe, a Xinjiaangi Termelési és Építőipari Hadszervezetbe vonták össze. Az utolsó két írásjegy után a tagjait *bingtuan*oknak nevezték. Gazdasági eszközökkel segítették és ideológailag is ösztönözték őket, és az ujuguroktól szinte teljesen elkülönült közösségekben éltek. És aminek meg kellett történnie, megtörtént. A Bingtuan ellenőrzése alá vonta a régió hatalmas földterületeit és stratégiai fontosságú folyóvizeit, amivel hatalomra tett szert a lakosság felett, és általános neheztelést váltott ki. A Bingtuan a tartományi kormányzathoz hasonló hatásköröket kapott, így államot alkotott az államban, amely fokozatosan elűzte az ujugurokat őseik földjéről.

A két népesség elkülönülése olyan erőteljes volt, hogy az ujugurok és a *hanok* között gyakorlatilag semmiféle kapcsolat nem alakult ki, noha ugyanabban a tartományban éltek. A kínaiak főként északon laktak, míg az ujugurok délen maradtak. A hegyek és a sivatagok mellett az utak hiánya is nehezítette a kommunikációt, de azt is megakadályozta, hogy a kapcsolatok tovább romoljanak.

Így aztán az a tény, hogy egy *han*, minden bizonnyal a Bingtuan egyik embere, megjelent a falu közelében, nyugtalanította Madina szüleit.

– És most? – kérdezte Madina anyja, és a hangjában enyhe nyugtalanság érződött. – Most a mi földjeinket akarják?

Az apa egy nyelvcsettintéssel fejezte ki az egyetértését.

– Mit lehet tenni?

Kezében a kukoricával Madina visszament a tyúkólba, és megtöltötte az etetőedényeket. Lélekben azonban már nem a tyúkokkal volt. Nyugtalanította szüleinek feszült beszélgetése. Ezeknek az embereknek a felbukkanása a Tekes partján semmi jót nem ígért.